

Huid- en geslachtsziekten.

Antileprol bij huidziekten. — Naar aanleiding der goede resultaten, die bij de behandeling van lepra met antileprol, een mengsel van aethylesters van onverzadigde vetzuren uit echte chaulmograolie en enkele hydnocarpusoliën, verkregen zijn, heeft LOMHOLT dit middel bij een aantal andere huidziekten beproefd. Zeer gunstig waren zijn ervaringen bij patiënten met sarcoid van BOECK (*Derm. Ztschr.*, Oct. 1934). In alle gevallen (12), verdwenen de infiltraten geheel of nagenoeg geheel in korten tijd (3—10 weken); de cyanotische kleur en vaatectasieën der aangetaste plekken bleven onveranderd, evenals de partieele beenatrophie, welke bij deze aandoening vooral aan handen en voeten voorkomt en die door LOMHOLT bij acht zijner patiënten werd aangetroffen. Wel nam hij waar, dat compliceerende lymphomen verdwenen en op specifieke veranderingen van het slijmvlies van mond en neus een gunstige werking werd uitgeoefend.

Het antileprol werd door LOMHOLT meestal intraveneus ingespoten (elken dag 1.5 cM³, totaal gemiddeld 40 cM³); hij kreeg den indruk, dat inspuitingen in de spieren werkzamer zijn, doch hij acht deze methode op den duur te pijnlijk (in de kliniek van prof. CAROL wordt antileprol aan lepralijders alleen intramusculair toegediend, zonder dat de patiënten over pijn klagen (ref.)). Nu en dan reageerden de patiënten op de behandeling met koorts; regelmatig ontstond er eosinophilie, die soms zeer belangrijk was (67 pCt.), doch na afloop der behandeling snel verdween. Longtuberculose is een contraïndicatie voor deze behandeling. LOMHOLT meent, dat de werking van antileprol bij sarcoiden zuiver symptomatisch is, omdat met dit middel, ook bij andere aandoeningen met tuberculoiden bouw (granuloma annulare) goede resultaten werden bereikt. In gevallen van huidtuberculose (lupus) ontstond na toepassing van antileprol geen verbetering; in dit verschil met de uitkomst der behandeling bij sarcoiden van BOECK ziet LOMHOLT een steun voor de z. i. steeds meer veld winnende opvatting, dat laatstgenoemde aandoening niet door den tuberkelbacil veroorzaakt wordt.

In het *Archiv f. D. u. S.* (Bd. 170, bldz. 467) deelt LOMHOLT mee, dat hij ook voldaan is over de resultaten, die hij bij 9 patiënten met mycosis fungoides met antileprol heeft verkregen. Allereerst heeft dit middel een jeukstillende werking. De infiltratie der erythemateuse plekken verdween nagenoeg of volkomen, de verbetering bleek soms van langen duur te zijn; deze therapie had op de gezwellen slechts weinig invloed.

C. POSTMA.

Zenuw- en zielsziekten.

De individueele motoriek. — Men kan de persoonlijkheid van een mensch van allerlei kanten trachten te benaderen en te karakteriseeren. Weinig nog heeft men zich toegelegd op het motorische aandeel, de individueele „bewegingsfiguur” (F. H. LEWY). E. HERZ (*Monatsschr. f. Psych. u. Neur.*, 89, bldz. 97) filmde scholieren bij hun turnoefeningen en trachtte waarnemingen te doen aan menschen, zooals ze zich voortbewegen langs de straat.

Hij kon wel allerlei eigenaardigheden in de manier van bewegen vaststellen, maar bepaalde bewegingstypes kon hij er niet uit opmaken. Een andere weg is het zorgvuldig waarnemen van menschen, die een beroep uitoefenen, gekenmerkt door een bijzondere motorische bezigheid, zooals van violisten, pianisten, bokscers, worstelaars en zoo voorts. Een persoonlijke trek in de bewegingen kwam gedurende die bijzondere praestaties duidelijker aan het licht dan gedurende eenvoudiger bezigheden bij den zelfden persoon. Toch blijft het moeilijk deze persoonlijke eigenaardigheden te karakteriseeren. Het persoonlijke element drukt wel zijn stempel op iemands bewegingen, maar blijkbaar is het moeilijk willekeurige doelbewegingen uit de zinvolle te abstraheeren en te beschrijven; het wordt er te zeer door gemaskeerd.

Veel verder is HERZ gekomen door het onderzoek van een dirigent, gefilmd gedurende zijn bezigheid. De analyse leerde het volgende: de rechter arm geeft de maat aan, de linker volgt hierin veelal de rechter („gleichsinnige Mitbewegungen”). De linker arm werd tevens gebruikt om aanwijzingen te geven aan de orkestleden. Maar bij tijden openbaarden zich aan de linker hand ook bewegingen, die slechts te vergelijken zijn met athetose of andere parakinesieën; langzame of snellere strek- en buigbewegingen van enkele vingers aan de gestrekte of gebogen gehouden hand, terwijl de linker arm in zijn geheel of meedirigeerde, of horizontaal werd stilgehouden. Deze „primitieve meebewegingen” ontbraken steeds, wanneer nieuwe instrumenten moesten inzetten, dus veel aanwijzingen aan het orkest moesten worden gegeven, kortom, wanneer de dirigent het druk had met doelbewegingen. Maar duidelijk kwamen ze te voorschijn, als één enkel instrument aan het woord was en een zeer genuanceerde opeenvolging van tonen produceerde, waarbij de dirigent slechts weinig doelbewegingen behoefde te maken (met de rechter hand). De linker hand maakte dan athetotische bewegingen als onwillekeurige uiting van het innerlijk beleven bij den kunstenaar.

HERZ meent, dat juist deze expressieve begeleidende bewegingen van groot belang zijn voor de beoordeeling van de individueele motorische eigenaardigheid van den mensch.

L. HARDENBERG.

Algemeene ziektekunde.

Geslachtelijke rijpheid en immuniteit. — M. P. SCHULTZ heeft bij ratten nagegaan, welken invloed de geslachtelijke rijpheid heeft op het ontstaan van immuniteitsreacties bij beide geslachten (secundaire reactie op de oorspronkelijke plaats van inspuiting na herhaling hiervan; reacties in de huid na meermalen herhaalde inspuiting; vorming van praecipitines).

Op jeugdigen leeftijd blijken bij beide geslachten de reacties na inspuiting van paardenserum niet te verschillen.

Bij geslachtsrijpe dieren van het mannelijke geslacht (leeftijd ongeveer 13 weken; gewicht ongeveer 1700 gram) ziet men de heftigheid der reacties toenemen.

Bij vrouwelijke geslachtsrijpe dieren daarentegen wordt geen verhooging van de reacties waargenomen. Hiervoor moeten ver-